

Սայաթ Նովա

Արի, ինձ անգաճ կալ

Արութինի ասած, ուշիամա.

Արի՛, ինձ անգաճ կա՛լ, ա՛յ դիվանա սիրտ,
Հայա սիրեն, ադաբ սիրեն, ար սի՛րեն.
Աշխարքըս քունն ըլի, ի՞նչ պիտիս տանի,
Աստված սի՛րեն, հոքի սի՛րեն, յար սի՛րեն:

Էն բանն արա, վար աստըճու շարքումն է,
Խըրատնիրը գըրած՝ Հարանց վարքումն է.
Յիրիք բան կա՛ հոքու մարմնա կարքումն է՝
Գիր սի՛րեն, դալամ սի՛րեն, դավթար սի՛րեն:

Յի՛կ, ա՛րի, սի՛րտ, մի՛ կենա մե դամաղի,
Հալալ Մըտիկ արա հացի ու աղի.
Հենց բան արա՛ մարթ վըրեդ չը ծիծաղի՝
Խըրատ սի՛րեն, սաբըր սի՛րեն, շար սի՛րեն:

Հընպարտութին չանիս՝ դուն գու քաս տեր՛րդ,
Խոնարութին արա կանց քիզ դեվերիդ,
Աստված դիվանանցը մին հոքի էրիտ.
Ախկատ սիրեն, դոնաղ սի՛րեն, տար սի՛րեն:

Սայաթ Նովա, Էրնեկ քիզ, թե է՛ս անիս՝

Հոքուդ խաթրի մարմնուդ ումբրը կես անիս,
Թե գուզիս, վար դադաստան չը տեսանիս՝
Վանք սի՛րե, անապատ սի՛րե, քար սի՛րե: